

El carrer del pas de l'agonia

¿Quin fet històric t'ha dat nom
carrer del Pas de l'Agonia,
que encar se n'escriuix tothom
i ha transformat mon cant en elegia?

Any trenta-sis, forçosament
són arrencats dinou veïns de casa,
pel fet de no pensar igualment...,
acovardits per l'odi i l'amenaça.
Dintre un cobert d'on fou el Comitè
la por, acorralats els agermana.
Com un ramat de bens són emmenats,
fet el recompte, al camió-fantasma.
¿Quin pensament llavors els atueix...?
Veuen pertot interrogants macabres.
Fou justament al llarg d'aquest carrer
on la seva agonia començava.

S'esquitlla el camió furtivament
entre carrers deserts cap a la Parra
de Sant Martí Sescorts,
al peu mateix del Collsacabra.
Ningú els fa adéu, ni els més pròxims parents
que ploren, impotents, tancats a casa;
ningú als portals, tothom callat,
cor-presentint un gran desastre:
el silenci només pertot arreu,
espès talment com una boira baixa.

A l'entreforc d'un camí, arrengrerats,
foren afusellats, al peu d'un marge;
només un crit... un prec... un plor...
i l'espetic de la metralla;
per testimonis els estels,
i uns corbs esparverats per l'espectacle.

Quin fet històric t'ha dat nom,
carrer de cases endolades!
El Ges veí, de tant en tant,
l'aigua hi aboca en grans riuades,
per si pogués rentar l'afront
de tanta sang inútilment vessada!

Joan Castells i Casas, Torellonenques, Autor-Editor, Torelló, 1972, p.23-24.